

tigt og har kunnet bo i huset og betale huslejen og betale renteudgifterne med de eksisterende skatteregler, så – jeg tror, det var hr. Jes Lunde, der sagde det – bliver sendt fra hus og hjem.

Jeg vil godt sige, at man skal ikke betale noget i en aftale med os for at forhindre, at unge familier, der har etableret sig i god tro og på ordentlige vilkår, skal sendes fra hus og hjem. Hvis man kommer med eksempler, hvis vi har overset noget i den sammenhæng, vil vi være dybt taknemlige for at få det på bordet, så vi kan forholde os til det.

Men vi har altså ikke set de eksempler. Dermed er jo ikke sagt, at der ikke er nogen, der kommer til at tåle en vis ændring på 200, 300, 400 op til 500 kr. om måneden i forhold til de ændringer, vi taler om her. Det er en finanspolitisk stramning. Det er ikke en gavepakke. Det er måden, hvorpå vi bringer dansk økonomi tilbage på sporet for at undgå større ulykker og for at undgå, at vi ender i en situation, hvor vi ikke kan sikre beskæftigelse, økonomisk stabilitet, lav rente, lav inflation og dermed også en erhvervsudvikling, som er grundlaget for samfundets både velfærd og velstand ud i fremtiden.

Hvis vi ser på de statistiske beregninger, som også er optrykt i lovforslaget og i den lille pjece, der er lavet i denne forbindelse, og går ind og ser på, hvordan det fordeler sig imellem generationerne, vil man også dér kunne se, at der er meget lille forskel, og man vil ikke med den i hånden og med de beregninger, der er lavet på lovmodellen, kunne sige, at der er en skævvridning mellem generationerne. Jeg tror faktisk ikke, at man vil finde noget tidligere udspil fra nogen regering, hvor det har været så afbalanceret, hvor man har brugt så mange kræfter netop på generationsvinklen.

Det hænger selvfølgelig også sammen med, at de unge generationer typisk vil få den fulde gavn af mellemskatten og også få betydelig gavn af bundskatten, sådan at der er noget, der modvirker dér, hvor man mister noget på fradragsværdierne.

Men der er måske også en misforståelse med hensyn til, hvordan gældsfordelingen er. Det er i hvert fald kommet bag på mig, at når jeg ser ned over de ændringer, der er sket i de seneste år, så langt som vi nu er i stand til statistisk at følge det – og desværre er de sidste tal, vi har, fra 1995, hvis de skal være tilstrækkelig sikre og holdbare – men jeg har altså fået lavet en oversigt over, hvordan gælden har udviklet sig for

ejerfamilierne fra 1992 til 1995, i øvrigt også for lejerfamilier, men det har været ejerfamilierne, der i denne sammenhæng har optaget diskussionen.

Dér kan man se, at når vi tager aldersgruppen 25 år og op til 59 år og deler det op fra 25 til 29 år, så skylder man i gennemsnit 491.000 kr. Hvis vi tager fra 30 til 39 år, så skylder man i gennemsnit 673.000 kr. Hvis man tager fra 40 til 49 år, så skylder man i gennemsnit 697.000 kr., og hvis man tager gruppen fra 50 til 59 år, så skylder man i gennemsnit 620.000 kr. Det er i øvrigt gruppen, fra 50 til 59 år, der i den 3-årsperiode, vi ser på her, klart har øget gælden både beløbsmæssigt og forholdsmæssigt mest. Gruppen fra 50 til 59 år havde øget deres gæld fra 1992 til 1995 med i gennemsnit 226.915 kr., hvilket svarer til en forøgelse af deres gæld med 57,6 pct.

Så også den forestilling, vi måske går rundt med, om, at der er en meget, meget voldsom forskel imellem generationerne på gældssiden, er ikke særlig rigtig, når man ser statistisk på, hvordan det forholder sig i praksis.

Det, man så også kan se i den samme tabel, er, at selv om de 50-59-årige havde øget gælden med 226.000 kr., var deres samlede renteudgift i den samme periode faldet med 6.270 kr. Altså de havde øget gælden med 226.000 kr., men på trods af det havde rentefaldet haft som virkning, at man betalte 6.270 kr. mindre i renter. Så når der er nogen, der siger: Jamen det dér med den lavere rente er først og fremmest slået igennem i forhold til de nye ejere, så er det ikke rigtigt, for der er konverteret så massivt, og vi kan se det hele vejen ned igennem. Dem, der måtte være interesseret, stiller jeg i sagens natur gerne disse oplysninger til rådighed for.

Der har været forskellige bemærkninger – og det vil jeg også godt sige i relation til generationsdiskussionen – i forhold til den nye ejendomsværdiskat og en eventuel afvikling af lejeværdien, som jo har været et varmt tema igennem en længere periode. Hvis det er sådan, at man afvikler lejeværdien, eller hvis man mener, at den lejeværdiskat, som vi foreslår, skulle beregnes ud fra en lavere skatteprocent end den, vi har taget udgangspunkt i, vil jeg godt sige, at så er det bestemt noget, der sparker til generationsproblemet. Det vil øge generationsproblemet og ikke lette generationsproblemet.

Derfor også til fru Kirsten Jacobsen, som jeg lyttede til med interesse: Fru Kirsten Jacobsen meddelte jo tidligere på dagen, at jo mere stil-